

Pârâtă: Bundesarbeitskammer

Întrebările preliminare

În ceea ce privește cerința prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Directiva privind contractele la distanță ⁽¹⁾, în temeiul căruia un consumator trebuie să primească pe un suport durabil disponibil și la care are acces confirmarea informațiilor menționate în aceasta, cu excepția cazului în care informațiile respective au fost furnizate deja consumatorului la încheierea contractului, pe un alt suport durabil disponibil și la care are acces, este suficient ca aceste informații să fie puse la dispoziția consumatorului printr-o legătură hipertext pe site-ul internet al operatorului economic, care se află într-un text pe care consumatorul trebuie să-l marcheze prin bifare ca fiind citit, pentru ca acesta să poată încheia un raport contractual?

⁽¹⁾ Directiva 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 1997 privind protecția consumatorilor cu privire la contractele la distanță (JO L 144, p. 19, Ediție specială, 15/vol. 4, p. 160)-Declarația Consiliului și a Parlamentului European cu privire la articolul 6 alineatul (1) — Declarația Comisiei cu privire la articolul 3 alineatul (1) prima liniuță.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberlandesgericht Düsseldorf (Germania) la 8 februarie 2011 — Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G./ Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Cauza C-56/11)

(2011/C 145/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Düsseldorf

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G.

Pârâtă: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Întrebările preliminare

1. Obligația prelucrătorului de a furniza informații potrivit articolului 14 alineatul (3) paragraful (6) din Regulamentul privind soiurile de plante ⁽¹⁾ și articolului 9 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de modificare ⁽²⁾ ia naștere numai atunci când solicitarea de informații din partea titularului protecției comunitare a soiurilor de plante este transmisă prelucrătorului înainte de sfârșitul anului de comercializare (în cazul mai multor ani de comercializare, a ultimului) menționat în cerere?

2. În cazul în care răspunsul la întrebarea 1 este afirmativ:

Se consideră „formulată în termen” cererea de informații atunci când titularul protecției comunitare a soiurilor de

plante susține că dispune de indicii în sensul că prelucrătorul a prelucrat sau intenționează să prelucreze în vederea reproducerii ulterioare material obținut de un agricultorul desemnat nominal în cerere prin cultivarea de material reproducător din soiul protejat, sau este necesar ca, în plus, indiciile menționate să fie aduse la cunoștința prelucrătorului în cererea de informații (de exemplu, prin transmiterea unei copii după declarația de cultivare a agriculturului)?

3. Se poate considera drept indiciu în sensul existenței obligației prelucrătorului de a furniza informații faptul că acesta, în calitate de mandatar al titularului protecției comunitare a soiurilor de plante, execută un contract de reproducere în vederea obținerii de semințe de consum din soiul protejat încheiat între titularul și unul din agricultorii însărcinați să realizeze reproducerea, atunci când și pentru motivul că agricultorul, în cadrul executării contractului, are posibilitatea concretă să folosească o parte din materialul săditor în scopul cultivării ulterioare?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui regim de protecție comunitară a soiurilor de plante (JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15, p. 197).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului de instituire a unui regim de protecție comunitară a soiurilor de plante (JO L 173, p. 14, Ediție specială, 03/vol. 17, p. 177)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hessisches Landessozialgericht, Darmstadt (Germania) la 10 februarie 2011 — Land Hessen, reprezentat de Regierungspräsidium Gießen/Florence Feyerbacher

(Cauza C-62/11)

(2011/C 145/09)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Hessisches Landessozialgericht, Darmstadt

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Land Hessen, reprezentat de Regierungspräsidium Gießen

Pârâtă: Florence Feyerbacher

Întrebările preliminare

1. Acordul din 18 septembrie 1998 încheiat între guvernul Republicii Federale Germania și Banca Centrală Europeană (denumită în continuare „BCE”) privind sediul BCE (denumit în continuare „Acordul de sediu”) face parte din dreptul Uniunii, a cărui aplicare are prioritate în raport cu dreptul național, sau este vorba despre un tratat internațional?

2. Articolul 15 din Acordul de sediu, coroborat cu articolul 36 din Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale (denumit în continuare „SEBC”) și al BCE, poate fi interpretat restrictiv în sensul că aplicabilitatea, în privința agenților BCE, a legislației germane privind securitatea socială care întemeiază dreptul la prestații este exclusă doar dacă BCE acordă agenților săi o prestație socială comparabilă, în conformitate cu „Condițiile de încadrare în muncă”

3. În cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare:

(a) Dispozițiile menționate trebuie interpretate în sensul că se opun aplicării unei dispoziții naționale conform căreia acordarea de alocații familiale depinde exclusiv de principiul teritorialității?

(b) Considerațiile Curții în Hotărârea Bosmann (cauza C-352/06, Rep., p. I-3827, punctele 31-33) se aplică și în privința dispozițiilor menționate? Articolul 15 din Acordul de sediu, coroborat cu articolul 36 din Statutul SEBC și al BCE, nu refuză Republicii Federale Germania prerogativa de a acorda alocații familiale angajaților BCE care își au reședința pe teritoriul său?

Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa (2);

— obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 1999/30 prevede că statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a se asigura că concentrațiile de PM10 din aerul înconjurător nu depășesc valorile-limită stabilite în secțiunea I din anexa III la directivă în conformitate cu datele menționate în aceasta. Data relevantă în acest caz este 1 ianuarie 2005.

Din evaluarea realizată de Comisie cu privire la rapoartele anuale transmise pentru anii 2005-2007, a rezultat că valorile-limită pentru pulberile PM10 au fost depășite în numeroase zone și aglomerări urbane. În plus, datele mai recente transmise de Italia, referitoare la anul 2009, indică o persistență a situației de depășire a valorilor-limită zilnice și/sau anuale în 70 de zone.

Prin urmare, Italia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 1999/30 în ceea ce privește zonele și anii în cauză.

Acțiune introdusă la 16 februarie 2011 — Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-68/11)

(2011/C 145/10)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: A. Alcover San Pedro și S. Mortoni, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin depășirea, mai mulți ani consecutivi, a valorilor-limită pentru pulberile PM10 în aerul înconjurător în numeroase zone și aglomerări pentru calitatea aerului pe întreg teritoriul italian, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 1999/30/CE a Consiliului din 22 aprilie 1999 privind valorile-limită pentru dioxidul de sulf, dioxidul de azot și oxizii de azot, pulberile în suspensie și plumbul din aerul înconjurător (1), devenit articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2008/50/CE a

(1) JO L 163, p. 41, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 46.

(2) JO L 152, p. 1.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) la 16 februarie 2011 — Connoisseur Belgium BVBA/Belgische Staat

(Cauza C-69/11)

(2011/C 145/11)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Connoisseur Belgium BVBA

Pârât: Belgische Staat